

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Vita S. Aegidii Abbatis, Ex antiquis M. S. Codicibus. Quo tempore claruerit,
patet infra: Ex Cæsarij nempe Arelatensis Episcopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

*filia, sepulturæ mandatum. Vbi multis clari-
rum miraculis aliquamdiu cūm quieuiſſet, E-
piscopus quidam, improbus ille, inuidiæ ſti-
mulo concitatus, quaſi ea miraculorum glo-
ria S. Lupi meritis precibuſq; minimè tribuen-
da foret, ſepulchrum eiꝯ proteruè conculca-
uit; ſed mox contractis neruis, caduco morbo,
ſcleris ſui poenam perſenſit. Qui deindè, ad-
miſſi ſcleris poenitudine ductus, ſupplex à
ſancto remedium poſtulauit; percepitque.*

*Pena Epif-
copi petulan-
ter eiꝯ ſe-
pulchrum cō-
culcantis.*

*VITA S. AEGIDII ABBATIS, EX
antiquis M.S. Codicibus. Quo tempore clarue-
rit, patet infra: Ex Caſarij nempe Arelatenſis
Epifcopi.*

*Vide Tom.
6. Annal. C.
Baron. &
Not. in Mar-
tyr. Rom.*

SANCTVS Aegidius Athenis oriundus,
ſp̄claris admodū & regia ſtirpe illuſtri-
bus natus parētibus, patre videlicet Theo-
doro, matre verò Pelagia, egregiam parentum
pietatem, ſuis ipſe virtutibus ſempiternā red-
didit. Vt primū tenera illius ætas diſciplinis
idonea extitit, fuit à parentibus, quibus erat v-
nicus vniceq; charus, literis adhibitus: qui-
bus ita deditus fuit, vt cætera præ illarum a-
more contemnere videretur. Veruntamen ita
mētē liberalibus artibus imbuebat, vt maio-
retamen ardore charitatis officijs deſeruiret:
nullamque de omnibus benemerendi occaſio-
nem negligeret. Hinc cum die quodam ad ec-
cleſiam pergens, ægrum quendam humi ſtra-
tum miſerandis vocibus alimoniam à præter-
euntibus petentem audiret, ſanctus puer, mi-
ſericordia motus, conſeſtim propria ſe tunica
exuens,

*1. Septem.
Patria &
parētes eiꝯ.*

*Studij eiꝯ
& egregia
pietas in te-
nera etate.*

exuens, eam egeno tribuit : Nam aliud quod daret, ad manus non habebat. Ea verò indutus æger, ilicò se à graui corporis afflictatione liberatum sensit; lætusque exiliens, magis de salute quàm de veste gauisus est. Aegidius verò domum reuersus, & à parentibus ubi vestem reliquisset interrogatus, respondit, quendam haud satis sibi notum eam abstulisse.

Patrimonium suum pauperibus distribuit.

Non multum verò post parentibus eius munere sanctè perfunctis; patrimonium suum lautum atque opulentum in pauperes erogauit; suarumque possessionum lætabundus Christum fecit hæredem: ut à Christo vicissim superiores diuinæ gratiæ, cui totus inhærebat, opes acciperet. Nec est sua spe frustratus iuuenis.

Pro terrenis accipit celestia.

Nam præter admirabilem conscientie tranquillitatem, & gaudium illud Spiritus sancti, quod omnem sensum & intellectum superat, multis magnisque miraculorum gratijs à Deo mirificè ditatus fuit; adeò ut ex summa nominis celebritate animæ suæ periculum vehementer timeret. Itaque cum in patria maximarum laudum præconia se diutius declinare possè diffideret, solitudinem ultra mare petere decreuit. Cumque clam omnibus solus matris litus inambularet, & fuis precibus opem transmittendi à Deo postularèt, vidit procul quendam nauim horrenda quassatam tempestate, certum iam ad exitium deferri. Tum ille humi

Nauem periclitantem suis precibus liberat.

confestim stratus, supplices pro vectorum salute cum lachrymis Deo obtulit preces: quarum virtute, lacera nauis, sedata tempestate, ad portum appulit. Videntes autem nauæ viri factum adhuc orationi & lachrymis & intentis

quis

Quibus & cuias esset, interrogarunt. Quibus ille, se Christianum esse, Romamque, si facultas daretur, pergere respondit. Illi, visa viri sanctitatis, eius mox pedibus prouoluti, & nauim, & commeatum, aliaque vitæ degendæ necessaria contulerunt; si placeret ea facultate uti. Eo beneficio vir sanctus gauisus, nauim conscendit, paruisque velis, post dies quatuor totidemque noctes cuidam insulæ applicuerunt. Ibi verò nautæ cum humana vestigia littoris saburra impressa cernerent, ijs prudenter insistentes, Aegidio comite, ad tugurium quoddam inter veprium densitates situm peruenerunt. Vbi Aegidius hominem lectioni librorum intentum conspiciens, cum gaudio irrupit, hominemque arctissimè amplexans, de institutione & tempore ibidem exacto studiosè inquirat. Respondit ille, se duodennem ibidem poenitentiam egisse, crudisque herbarum radicibus & aqua sustentatū, cunctas corporis molestias & dæmonum insidias, facile celestium rerum delicijs superasse. His auditis, Aegidius similis vitæ cupidine mirabiliter exarsit; nec persuaderi à nautis potuit, quin saltem triduum cum viro Dei ibidem exigeret.

*Petit Romam
S. Aegidius.*

*Triduo a
pud quendam
eremicolam
manet.*

Inde verò ab inuicem non finè acri dolore diuulsi, sub latis ancoris, prospero cursu Maris, vbi illabuntur. Præerat tunc Arelatensi Ecclesiæ magna cum opinione sanctitatis Cæsarius: cuius virtutum præconio prouocatus Aegidius, Arelatem contendit; ut tanti præfati colloquio instrueretur. Eum autem Arelatis vidua quædam cum primis locupletis ho-

*Cæsarium Arelatensem
Episcopum
inuisit, qui
floruit anno
Domini
508.*

Xx

spicio

Ec. sub Clo-
doueo Fran-
corum Rege;
vt patet
Tom. 6. An-
nal. C. Baron.
Item in ap-
pendice
Tom. 7. vbi
fit men-
tio eiusdem
Aegidij.

Sanat preci-
bis puellam
triennio fe-
bricitantem.

Biennio ma-
net apud Cæ-
sarium.

Clam petit
eremum.

Veredemius
eremita.

spicio officiosissimè excepit; & omni qua-
tuit humanitate tractauit. Interea dum coe-
na præpararetur, vir sanctus audiens in se-
cretiori domus parte quandam luctuosa sus-
piria & gemitus ducere, matronā interrogat,
quid sibi suspiria illa vellent. Cui illa: Est, in-
quit, filia mea Theocrita, quæ triennio & am-
plius cum febribus miserabiliter confilua,
nullum suæ miseriæ remediū inuenire potuit.
Equidem opes plurimas pro salute eius in me-
dicos erogando distraxi; sed nullo hactenus tā-
tæ operæ precio: tu si quid medicaminis nosti,
quod huic opitulari potest, multis magnisque
ditatus muneribus hinc abibis. At ille nihil
terrenæ medicinæ se scire fassus, solito præcū
antidoto, optatæ eam sospitati restituit: I-
stius autem miraculi fama breui diuulgata, ad
Cæsarij Præfulis aures peruenit. Mox igitur
misso archidiacono suo Aurelio, Aegidium
accerfit; venientem summa cum reuerentia
suscipit, ac biennio multis obsecrationibus a-
pud se detinet.

Sed vir Domini transacto biennio, solita-
riæ vitæ amore clām inde secessit; transitoque
Rhodano: secus ripam Guardanis fluij ali-
quod latibulum suo proposito aptum quærens,
haud sinè numine Veredemiū inuenit eremi-
colam; sanctitate & miraculis insignem. Is in
cuiusdam rupis concauo morabatur: quo sa-
xorum asperis anfractibus satis difficilis erat
ascensus. Cuius vitæ institutum sanè sanctis-
simum Aegidius æmulatus, eidem aliquan-
diu adhæsit; seque inter alia mirabilium ef-
fectorem exhibuit. Nam morbosos (quorum in-
gens

gens numerus ad eos confluebat) quosque sanabatur, & terræ sterilitatē, orationibus fretus, fugisse perhibetur. Quæ aliq; plurima cum rusticis celebrem de eo rumorem longè lateq; spargent, veritus ne aliquandò conscientia punitam ijs miraculorum signis turpiter foedaret, relicto Veredemio, fuga salutarī interiorē eremum penetrauit.

Petit interiorem eremū.

Peruenit autem ad locum quendam, cui Septimania nomen, haud longè à Rhodani fluij in mare decursu, frutetis arboribusque obstitum, solisque ferarum lustris frequentatum. Ibi reperto quodam antro, pellucido quodam fonticulo gratissimo, mansionem constituit; & tanquam regio apparatu diues in summa tranquillitate, pro salute totius populi sanctissimas Deo preces obtulit. Cibus ei herbarum radices, potum aqua suppeditabant: sed ut clarius innotesceret, quàm grata acceptaque Deo eius vitæ ratio esset, cerua quædam certis horis suorum ei vberum potestatem faciebat; lactisque alimoniam abundè præbebat.

Moratur in antro iuxta fonticulum.

Cerua ei sua præbet vbera.

Triennio ibidē cælestibus fructus erat delictis, cum à Regis familia sylvas illas saltusque venando peragrās, ceruam illam corpore specieque præstantem conspicit. Nec mora: prædatam speciosa inescati, solutis canibus eam insequuntur. Illa verò vitæ suæ diffusa, ad alumen sui confugit auxilium; querulisque mugitibus à sancto virò præsidium flagitat. At ille ceruæ suæ præter solitum admirans mugitus, foras egressus, canum audit latratus, & venatorum clamores. Tum protinùs, cognita re,

a Fuit is Clodoveus Fræcorum Rex; nullus etenim Carolus nomine, ijs temporibus ac multis post, regnasse reperitur.

XX 2

flexis

*Cervam suā
precibus cō-
tra canes
ascendit.*

flexis genibus pro nutrice suæ salute Deum precatur. Deinde surgens innuit ceruæ, ut mugitibus parceret. Illa voce repressa, pedibus illius accubuit. Canes verò infrà lapidis virum iactum, cum ululatu substituerunt; ac nox denique superueniens, venatorum conatus irritos reddidit. Manè autem factò, omnis familia Regis cervam venatura in syluam properat; sed eodem ordine ac modo, oleum & operam perdidit.

*Vulneratur
vir S. sagitta.*

Eares ut Regi relata est, admiratione, ut par erat, defixus, accito Nemausensi episcopo; proxima luce cum multitudine venatorum & canum, syluam eam ingressus est. Cumque speluncæ appropinquantibus canes cum ululatu retrocederent, vnus venatorum; ut latente in spelunca cervam expelleret, eo sagittam direxit; quæ oranti pro nutrice viro Dei, graue vulnus infixit. Inter ea verò milites acrius insistentes, & ferro semitas aperientes, tandem ad speluncam peruenire. Sed vbi senem canicie & ætate venerabilem, & horrida tectum veste, recentique ex vulnere cruore aspersum, & cervam illius pedibus accumbentem conspiciunt, religione tacti, pedem referunt; solusque Rex cum antistite, cæteris retro stare iussis, antrum subintrant. Ibi tum data acceptaque mutua salutatione, ut nomen patriamque viri, & instituti rationem probe cognorunt, pedibus eius prouoluti, tantæ molestiæ veniam postulantes, medicos & impensas spondendo vulneri sponponderunt. At ille, quæ eius animi mansuetudine vir, flexis genibus pro illorum erratis Deum precatus, negavit vllum

suoque corpori vnquam medicamentum
adhibendum. Obtulit deinde opes & numera
Rex amplissima: quæ vir sanctus auersatus,
monuit Regem, vt ea potius egenis conferret,
vel monasterium conderet; in quo seruos Dei
celestibus ornandos disciplinis congregaret.
Paruit lætus & alacer Rex: duasque ecclesias,
alteram Apostolorum principi sacram, con- *Rex duas ec-*
struxit; Priuato martyri alteram: in qua vir di- *clesias &*
uinus crebris intentus vigilijs, deinde perno- *monasteriū*
ctare solitus fuit. Concessit verò ijsdem mona- *construit, co-*
sterijs Rex spacium terræ quinque miliariorū, *gitque Aegi-*
quod S. Abbas (nam flagitante Rege id oneris *dium Abba-*
inuitus susceperat) tanto interuallo à spelunca *tem esse.*
sua digressus, Regi occurrisse dicatur.

Interea vir Domini, Abbatis munere san- *Fit Sacer-*
ctissime fungens, instanti monachorum suorū *dos.*
supplicijque precatu, ad Sacerdotij honorem
euectus fuit: quod ille munus cum inuitus sus-
ciperet, tum maiore sanctitate administrandū
existimauit. Itaque cum illud Pauli, Virtus in *2. Cor. 12.*
infirmis perficitur, animo reputaret, petijt
à Domino ne vnquam ab inflicti vulneris do-
lore in hac vita sanaretur. Cæterum commis-
sum sibi gregem tanta prudentia tantoq; mo-
deramine instituit, vt Clodoueus Franciæ rex
fama virtutum eius commotus, missis legatis,
eius cōspectu colloquioq; frui voluerit. Aegi- *Adit Clodo-*
dius, cognita Regis voluntate, eum adiit; & *ueum Fran-*
sermonem de mundi contemptu familiariter, *corū Regem.*
haud sine fructu instituit. Nam Rex cum occul-
ti sceleris cuiusdam conscientia ligatus, ad il-
lum vsque diem Dei iudicium non extimesce-
ret, tunc subito horrore percussus, supplex

Aegidium rogauit; ut iratum suis sceleribus numen, precibus pacatum reddere dignaretur. Ea Regis supplicatione motus Aegidius, proxima deinde Dominica, Agni oblaturus sacrificium; intentius pro Rege Deum precatus est: & ecce sub ipso (ut vocant) Canone, angelus Domini in altari scedulam deposuit, qua Regem voti sui compotem fecit. Eam scedulam sanctus Abbas Regi legendam tradidit, eumque feueris monitis ab omni peccato absterruit; & sic demum donis muneribusque ad pauperum consolationem affectus, monasterium repetiit. Antè verò quàm tecta monasterij subiret; fertur defunctum principis filium, in Nemausensi vrbe ad vitam reuocasse. Monasteriū deinde ingressus, prophetico spiritu nunciauit fratribus, euersionem monasterij ab hostibus breui affuturam. Itaque ut & suo desiderio faceret satis, & monasterij bona iuri subderet Apostolico, Romam profectus est: ubi cuncta à Christi vicario ex animi sententia obtinuit; & duobus insuper ostijs cypressinis, ad ornamentum sui monasterij donatus est. Ea verò ostia vir diuinus in Tyberim demitti præcepit: omnibus interim stultitiæ & insanix virum sanctum arguentibus.

*Proficiscitur
Romam S.
Aegidius.*

Aliud miraculum.

At ille, peractis itineris sui negotijs, ut primū monasterium est ingressus, nuntiatum est, duo miræ sculpturæ in portu fluminis adeste ostia. Eo nuncio gaudius, immensas Deo gratias egit, qui eas per tot vndarum vertigines, per tot scopulorum collisiones, per tot etiā portuum applicationes, sibi illa gubernare dignatus esset. Tunc ea deferendū mona-

monasterium, & in templi liminibus ad decus
 puer, & Romani pacti monumentum poste-
 rius constitui iussit. Confirmatis igitur in Dei
 militia fratribus, monasterijque rebus conue-
 nienter dispositis, vir sanctus, ut potè miles e-
 meritus, de transitu sui die diuinitus certior
 factus, è presenti ergastulo ad cælos migravit: *Felix obi-*
 cuius animam, multi qui aderant, cum hym- *tus eius.*
 nis angelicis & odore suauissimo, ad beatas il-
 las mansiones delatam testantur.

VITA S. IUSTI DECIMI TERTII

Lugdunensis Episcopi; Ex ea quæ est apud V. P.
 Laur. Surium. Claruit autem Anno Domini
 387. &c. sub Damaso Papa & Gratiano Impe-
 ratore.

Vide Rom.
 4. Annal. &
 Notat. ad
 Martyr.
 Rom.

BEATVS Iustus Antistes Lugdunensis quã- 2. Septem.
 quam compertum non sit, quo sanguine,
 quibusve parentibus in lucem prodie-
 rit, præclaris tamen & generosis planè na-
 talibus eum ortum fuisse crediderim: ut potè
 qui tam excelso animo arduam virtutis se-
 mitam à teneris est aggressus, ut martyribus
 haud inferior meritò haberi possit. Nam ut in-
 expugnabile eius in operibus fidem præterea-
 mus, præcipuus in victu rigor & parsimonia,
 diuturna in solitudine habitatio, cæteraq; in-
 victæ virtutis & patiëntiæ certamina tanta fuê-
 re, ut martyrij sinè sanguine palma iure ei tri-
 buatur. Itaque primùm Viennensis Diaconus,
 postea Lugdunensis Ecclesiæ antistes, populum
 sibi creditum tâta virtute & integritate guber-
 nauit, ut magnificos & præstantes quoslibet

S. Iustus à
 scriptoribus
 martyribus
 æquatur.

Xx 4

Domini